

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Силистра, 29.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на седми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Д. Великова

Членове: Ана Аврамова

Кремена Ив. Краева

при участието на секретаря Антоанета Н. Ценкова

в присъствието на прокурора Г. В. Й.

като разгледа докладваното от Анелия Д. Великова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20223400600149 по описа за 2022 година

и като взе предвид данните по делото прие за установено следното:

С присъда № 260008 от 13.09.2021 г. постановена по НОХД № 364/19 г. Тутракански районен съд е признал подс. С. М. А. за невиновен в извършване на престъпление по чл. 129, ал.2 във вр. с ал. 1 от НК.

Въззивното производство е образувано по протест на прокурор при РП Силистра, ТО – Тутракан. В протеста се излагат мотиви за необоснованост на присъдата, като се твърди превратно тълкуване на събрания доказателствен материал и неправилни правни изводи, довели до оправдателна присъда. Прави се искане за отмяна на ревизирия съдебен акт и постановяване на нов, с който подс. А. да бъде признат в извършване на престъпление по чл. 129, ал.2 във вр. с ал. 1 от НК като му бъде наложени съответно по вид и размер наказание.

В съдебно заседание протестът се поддържа изцяло, ведно с изложените съображения и кратък анализ на доказателствата.

Защитата на подсъдимия оспорва основателността на протеста. Смята присъдата за правилна и обоснова, поради което да бъде изцяло потвърдена.

Силистренски Окръжен съд след като се запозна с материалите по делото и изнесеното от страните, прие за установено следното:

Протестът е основателен , но на друго правно основание.

В съдебното производство пред ПИС са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, съгл. основанията на чл. 348, ал.3, т.2, предл. Първо от НПК. Присъдата страда от липса на мотиви:

От фактическа страна съдът е направил изложение какви процесуални действия е извършил за разкриване на обективната истина по делото – разпит на подсъдим, разпит на свидетели и вещи лица по назначени в ДП експертизи и такива, назначени в съдебното производство.

След това е описал субективните възприятия на подсъдимия и тия на свидетелите, след което е пристъпил към анализ на доказателствения материал.

Задължение на съда е, в мотивите си, да посочи кои обстоятелства счита за установени. Въз основа на кои доказателства и доказателствени средства приема за безспорна и категорична възприетата, и описана фактическа обстановка, след което да изложи правните си доводи и аргументи, довели до извода, че повдигнатото на подсъдимия обвинение е доказано по несъмнен и безапелативен начин.

Какво всъщност е прието за установено от фактическа страна, по конкретния казус, не става ясно.

Така изнесените „мотиви“ не отговарят на изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, поради липса на описана за възприета фактическа обстановка, т.е. направен е своеобразен анализ на доказателствата, без да са изложени установените факти. Отделно от това, направените изводи страдат от вътрешни противоречия.

Набляга се на противоречия в свидетелските показания на св. Цолова, св. Асенова и пострадалия, касаещи събития неотнормими към предмета на доказване - кой, кога, дали е провел разговор с подсъдимия преди възникналия инцидент и защо, и по чия инициатива е станала срещата пред РПУ Тутракан.

Интересното в случая е, че ТРС и приема, и не приема да е възникнал инцидент. За да обоснове изводи за невиновно поведение и/или недоказаност на обвинението набляга предимно на субективни възприятия и усещания от страна на свидетелите, като на практика игнорира медицинските познания и заключения на вещите лица по множеството СМЕ със странна еквилибристика .

Макар експертите да са категорични, че полученото увреждане е настъпило по-скоро по механизма, описан от пострадалия и двете свидетелки, а не от падане на тяло върху пострадалия, решаващият съд е приел за решаваща именно втората вероятност, която е твърде хипотетична и под доста условия, видно от изнесеното при разпита на експертите.

Съдът е приел за достоверни показанията на св. Асан, че баща му /пострадалия/ се е оплаквал от болки в челюстта и смятал същата да е счупена, но в действителност е отхвърлил тези показания с предполагаеми вероятности – не било установено на коя дата е станало това счупване, нямало видими синини по лицето на

пострадалия / вероятности отхвърлени от експертите/

Според обвинителната теза деянието е извършено на 16.11.2018 г., на която дата е издаден и мед. фиш за преглед на пострадалия, с диагноза „фрактура на 5-ти пръст на дясна ръка и дясно коляно. На 19.11.2018 г. в 12.25 ч. са били направени и рентгенови снимки, при наличието на клинични данни за счупване, т.е срещата между постр. М. и св. А. е била именно в този промеждутък. Дори и при освидетелстването на 19.11.2018 г., вещото лице не е отбелязало в областта на челюстта да има хематоми или други видими белези, което говори за изключителността на човешкото тяло, но съдът е приел за относими само и единствено показанията на полицейските служители за липса на видими белези, защото били в унисон със защитната версия на подсъдимия. В същото време липсват каквито и да било доказателства, че пострадалият е участвал в някакъв инцидент с други лица и то точно през периода 16-19.11.2018 г., каквито предположения е изложил съда, за да приеме тезата на държавното обвинение за недоказана.

Известно е, че усещането за болка е строго индивидуално и субективно, и не е критерий за невиновност или недоказаност на обвинението. Така също експертите са обяснили подробно защо и кога биха се получили видими увреди по лицето. Те са дали ясни разяснения по отношение на обстоятелството, че не винаги счупването на долна челюст става на мястото на нанесения удар, тъй като е налично огъване на челюстта и тя би се счупила на най-податливото място. Обяснили са, че всеки човек има различен праг на болка и усещане, а поради неголямата сила на удара е възможно и измененията по външната повърхност на лицето да не са видими дълго време. В тази насока, съдебната практика е наситена с казуси, при които пострадали лица са усетили болка от нараняване дълго време след телесната увреда. Налична са и такива, при които дори прорезни и проникващи рани не са били усетени към момента на причиняването им.

Коментирайки показанията на св.св. А., Ф. и А., съдът отново изпада в противоречие, т.е. приема да е налице сочената от обвинението телесна повреда, но не и същата да е причинена от подсъдимия, тъй като според свидетелските показания на св. Т., св. Л. и св. Н. */които не са преки очевидци/*, съприкосновението между подс. А. и постр. М. се състояло само в „дърпане“ и „хващане за ревери“, а това било така и заради обстоятелството, че липсвали видими следи по лицето на пострадалия. /в противоречие със заключението на СМЕ, която е приета и ценена, но в действителност отхвърлена от съда /. Тук идва и противоречието на този извод с показанията на св. Л., който е заявил, че подсъдимият е имал кръв по носа и лицето, което пък говори за нанасяне на удари. Не би следвало да има спор, че само от „дърпане и хващане на ревери“ може да се нарани нос и то до такава степен, че да има кръвави следи.

Развивайки тезата си за несъставомерност на деянието от субективна страна, съдът говори за нанасяне на удари от страна на подсъдимия при „условията на неизбежна отбрана“ */като по-горе в съжденията си твърди липса на удари, предвид неустановени хематоми или други видими следи/*, без да съобрази разпоредбата на чл. 12, ал.2 от НК. Т.е. превишаването на пределите на „неизбежната отбрана“ не е приравнено на липса на

престъпление. Липсват данни, правни изводи също, за наличие на основания, сочени в чл. 12, ал.4 от НК

Безапелационно е отхвърлено твърдението на пострадалия с „мотиви“ страдащи от вътрешни противоречия и повърхностен анализ на доказателства, въпреки многократното изписване на показанията на всеки един свидетел. Отхвърлени са показания на свидетели очевидци, /подкрепени от заключенията на вещите лица/ и са предпочетени показания на лица, които не са били свидетели на инцидента.

Направено е предположение, че телесното увреждане по чл. 129, ал.2 от НК, все пак може да бъде получено в резултат на падането на св. А. върху пострадалия, което предположение е абсолютно изключено от експертите и не може да бъде установено въз основа на какви доказателства съдът е приел за възможна подобна вероятност.

Не става ясно и какво е становището на съда по отношение на възможността средната телесна повреда да е причинена при друга форма на вината - чл. 133 от НК. След като се твърди, че подсъдимият се е отбранявал, понеже видимо имал кървави следи по лицето си в резултат на „дърпане на ревери“, защо липсва произнасяне чл. 132 от НК.

И не последно, след като съдът е приел да липсва и несъставомерност, и недоказаност по чл. 129, ал.2 от НК, какво е становището му по останалите телесни увреди на пострадалия, установени именно в деня на инцидента. Какво е участието на подсъдимия и има ли виновно поведение, което би променило хода на процеса по реда на чл. 287, ал.5 от НПК, за което съдът е следвало да сигнализира страните.

Изцяло е приета защитната версия на подсъдимия, с излагане на хипотетични вероятности, без правните изводи да са обосновани с наличните доказателства. При наличие на противоречия между показанията на свидетели, съдът е бил длъжен да използва всички процесуални способности за отстраняването им – провеждане на очни ставки или прочитане на св. показания. Твърди се, че показанията на пострадалия са нелогични, не последователни и несвързани, което е следвало да бъде отстранено по реда на чл. 281 от НПК.

Констатираните и описани нарушения водят до невъзможност да се ревизира в пълнота обжалвания съдебен акт. Визирани са като съществени такива в разпоредбата на чл. 348, ал.3, т.2, пр.първо от НПК и не могат да бъдат отстранени от въззивната инстанция.

Предвид изложеното и на основание чл. **чл. 335, ал.2 от НПК**, Силистренски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 260008 от 13.09.2021 г. постановена по НОХД № 364/19 г. Тутракански районен съд **ИЗЦЯЛО**.

ВРЪЩА делото на ТРС за ново разглеждане, от друг състав, от фазата на разпоредителното заседание.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____